Toen vervaagde dit beeld en werd een ander beeld voor mij zichtbaar. Ik zag Emschor te paard, doch hij was een huurling. Hij droeg een gewaad, zooals de menschen in dien tijd droegen. Een slag werd geleverd en hij met vele anderen omsingelden eens anders bezit, dat zij veroverden. Hij zegevierde dus, doch bedroog zijn meester. Velen werden afgemaakt, waaronder zijn heer. Duidelijk zag ik dit alles. Ook dit beeld vervaagde weer en ik zag hem in een der kamers van dezen burcht terug, waar hij te bed lag. In een hoek der kamer bouwde zich nu een wezen op en in dat wezen herkende ik mijzelf. Groot en slank stond ik daar. Ik voelde dat er iets niet in orde was en werd in gevoel met mijzelf verbonden, zoodat ik de beteekenis van dit beeld begreep. Mijn vader was ziek en hij wilde dat ik zou heengaan en zijn bezit aan anderen vermaken. Een duivelsch plan was het. Ik begreep het geheel, omdat Emschor mij dit alles van te voren had getoond. Ik voldeed echter niet aan zijn verzoek en bleef weigeren. Ik liet mij niet van mijn bezit afjagen. Hij sprak tot mij en drong er op aan zijn verzoek in te willigen. Ik bleef weigeren en vond hem geestelijk ziek. Duidelijk verstond ik ieder woord, dat in dien tijd werd gesproken. Daarna voerde ik met hem een gesprek en haalde hem toch over.

Na dit beeld zag ik een ander. Voor mij zag ik eenige wezens, ook ik was daarbij. Aan dezelfde tafel waar mijn vader zat, had ik plaats genomen. Ik zag hem opstaan mij daarbij aankijkende en hoorde hem deze woorden uitspreken: „Ik wil dat hij, die den naam Lantos Dumonché draagt, dit bezit zal overnemen en voor dié... en die... zal zorgen. Stemt gij daarmede in?” Deze vraag werd tot mij gericht. Een bedrag werd vastgesteld en de namen werden opgeteekend. Ik antwoordde bevestigend en toen werden er documenten opgemaakt en verzegeld. Ook dat beeld vervaagde weer en ik zag een ander waarvan ik beefde. Voor mij zag ik mijn vader, hij had zich zelf het leven benomen. Ik wist waarom en begreep dit alles. Weer zag ik een ander beeld. Vóór mij zag. ik andere wezens en daarbij was ik. Een ander document werd ópgemaakt en het eerste verscheurd. Daarin stond: „Ik wil dat hij die den naam Lantos Dumonché draagt, het bezit op meer-
207
<ierjarigen leeftijd zal overnemen en zich als een heerscher zal laten gelden.” Het echte was vervalscht. Daarna zag ik mijzelf met eenige kinderen en mijn gade. Twee jongens en een meisje schonk zij mij.

Op dit beeld volgde een ander en zag ik mijzelf te paard. Ik was gereed om ten strijde te trekken en voerde het bevel over honderden die mij volgden. In de verte zag ik het doel van mijn tocht. Als de wind zoo snel vlogen wij vooruit en veroverden eens anders bezit, maar velen werden er gedood. Mijn tegenstander echter kende ik. Het was de man uit mijn kerker, die demon.

Toen zag ik een ander beeld waarvan ik schrikte. Wij waren in onze martelkamer en dwongen hem van zijn bezit afstand te doen. Zijn gelaat was als dat van een duivel en hij vervloekte mij. Wat ik hem had aangedaan was mij thans duidelijk. Doch ook

hij was een roover en een moordenaar. Ook zijn bezit was gestolen goed. Het beeld vervaagde weer en ik beleefde mijn einde, doch op natuurlijke wijze. Mijn kind volgde mij op en daarna de eene generatie na de andere. Daarbij behoorden mijn ouders. Wonderlijk zat dit alles in elkaar en ik moest het aanvaarden. Machtig is het verleden, dacht ik.

„Gij ziet, Lantos, strijd, roof en geweld. Doch het geweld is vernietigd. Zij, wier bezit ik stal, hebben het terug. Uw ouders zijn de laasten geweest die hier leefden. Gij ging heen en hebt uw leven door eigen hand beëindigd. Ik zou zoo kunnen doorgaan en u meer toestanden en gebeurtenissen duidelijk maken en toonen, doch dat voert ons te ver. Ik wil alleen met dit volstaan en gij zult aanvaarden. Gij hebt veel goed gemaakt, ook ik. U ziet, dat wanneer de vader zijn bezit heeft gestolen, de kinderen-dit alles weer zullen afstaan. Gij hebt uw eigen leven te beleven, ik het mijne en beiden hebben wij geleden.”

„Waar is mijne moeder, uw gade?”

„Zij is aan deze zijde, doch bezit een hoogere afstemming dan ik.”

„Is zij uw geluk?”

„Neen, zij niet, zij behoort een ander toe.”

„Waar zijn mijn vrouw en kinderen?”

Die krachten trekken mij omhoog en dan voel ik mij heel ijl en ben dan heel gevoelig. Soms hoor ik stemmen en kan ik tot die stemmen spreken. Die stemmen zijn van menschen, die op aarde zijn geweest en thans in die andere wereld leven, doch het voornaamste is wel, dat die menschen mij raad geven en hun raad is machtiger dan mijn eigen kennis en al mijn gaven. Je weet natuurlijk wat dit beteekent. Dan bezit ik de groote vleugelen, Venry, en kan dan in de ruimte zweven en heel diep zien.
De meesters weten hier niets van, anders zouden zij het mij verbieden.
Dit is mijn eigen geheim, Venry, doch thans weet ik veel meer, nu ik je leider heb leeren kennen.”

staanssfeer zegt u, hoe ge moet denken, of u bent reeds in opstand met uw nieuwe leven. Willen wij hooger komen, dan moeten wij deze wetten kennen, want dat is het terugkeeren tot God. In dit leven kunnen wij als op Aarde geen stukken overslaan. Deze en de volgende sferen zijn om ons gereed te maken voor den vierden cosmischen levehsgraad. Ook dat is weer een stoffelijke planeet, een wereld, waar zij leven, die eens op Aarde hun kringloop volbrachten en daarna de zeven hemelen doorliepen om nu op den vierden cosmischen graad Gods wetten te beleven gelijk eenmaal op Aarde, maar thans geestelijk. Al deze levensgraden vertegenwoordigen God en wij moeten hen leeren kennen en hen ons eigen maken.
Zoo u in de eerste sfeer aan uw aardsche leven denkt kunt u beleven, dat de eerste sfeer onder uw voeten wegzinkt. U hebt dan uw geestelijke concentratie af gelegd. Het is nu mogelijk, dat u in de sfeer der Aarde ontwaakt, terwijl u daar toch niet wilde zijn, ja er eigenlijk niet eens scherp aan hebt gedacht. U beleeft thans een astrale wet, die u moet

leeren kennen en u eigen maken. Het zich eigen maken komt
vanzelf, indien u het astrale leven volgt en wilt dienen. Nu
moet u vliegensvlug uw gedachten wijzigen, de Aarde loslaten,
in gevoel de eerste sfeer aanvaarden en u realiseeren
wat u eigenlijk deed, omdat anders de eerste sfeer verwaast
voor uw oogen. Velen dachten, dat God hen op dat oogenblik
alles afgenomen had en zij uit hun hemel werden verbannen!
De eerste sfeer riep hun het geestelijk halt toe. Het Koninkrijk
Gods eischt van al het leven met de wetten van God in
harmonie te blijven, omdat het anders eigen stoornissen schept.
Die menschen dachten aardsch en terwijl ze tot de geestelijke
wereld behooren, trok de Aarde dat leven aan en de eerste
sfeer verwaasde. Zij moeten dus anders leeren denken. Zij
moeten denken aan alles wat zij op Aarde hebben gekend,
maar dan niet hun geestelijke persoonlijkheid afleggen, omdat
zij zich daardoor weer met de stoffelijke wereld verbinden.
Wij leerden hierdoor ons te splitsen. Het is het beleven van
twee werelden. Hierdoor kunnen wij vergelijkingen maken met
334
de Aarde en ons nieuwe leven. Zijn aan deze zijde ons denken
en voelen verkeerd, dan komen onmiddellijk de wetten in
werkingen zietfwij later, hoe wij hebben gedacht. Zijn er in
ons gr of stoffelijke gedachten, dan sluiten wij ons voor deze
sfeer af, want die gedachten behooren tot de stoffelijke wereld.
Bloemen vouwen rds hun kelken toe en het is alsof ze zich
door ons bezoedeld gevoelen. In wezen is dat ook zoo, want wij
zielen zijn in botsing gekomen met de astrale wetten. De eerste
schrik heeft velen doen neerknielen om God vergiffenis te
vragen. Maar dat waren lessen, waaruit zij leerden, net zoolang,
tot zij deze bestaanssfeer in eigen handen kregen. Eerst
nu kunnen jzii zich voor een studie bekwamen, want de
wetten voor ons leven zijn thans geleerd.
Al deze menschen maakten door hun denken en voelen de
de wetten wakker. Zij leerden het groote verschil met hun
denken op Aarde inzien en vonden het gebeuren een groot
wonder. Dit is op Aarde niet te beleven!
■Om dit te beleven en zich eigen te maken zonderen velen zich
in de natuur af en komen daar tot de geestelijke meditatie. In
dien toestand volgen zij de astrale wetten en gaan daar vergelijkingen
maken met het stoffelijk leven. In deze stilte worden
zij door niemand gestoord. Ze kunnen door hun meesters worden
geholpen, die op hen inwerken. Zoo zij zijn losgekomen
van de Aarde kan de geestelijke studie beginnen. Nu staan er
zusters en broeders gereed om hen op te vangen. Zooals zij
in het schemerland ontwikkeld werden, volgen zij thans een
studie in de astrale wetten.
Wij denken en overdenken steeds weer ons leven, omdgt hetgeen
wij moeten kennen zich aan ons leven en bewustzijn
openbaart en nu deel uitmaakt van ons geestelijk bestaan.
Dat wat de eerste astrale menschen zich hebben opgebouwd,

moeten wij volgen. Wat zij beleefden moeten ook wij ons eigen maken. Nu wordt ons duidelijk, hoever een Engel in de hoogere sferen wel is en wat deze ziel heeft leeren kennen. Wel mochten we hier binnentreden, maar van al de Goddelijke wetten weten we niets af. Toch hebben wij drie cos-
335
mische

met je vogel in je vain en in astrale wereld geloof

Als je merk dat je zweeft gaat je stem aan

Als je een spirit board heb met dat houtje dat net als dat hout is om met de doden te praten

Als je aan het zweven bent kan je ook andere vogel tegen komen ? Studie??

Als je zweeft over de astrale tussen hemel en aarde

De zevende hemel leren leven

en zweeft met je geloof en alles gaat dan vanzelf

„ingaan” is voor de ziel de vreugde en het geluk, dat zij bij het terugkeeren op aarde als „gevoel” ervaart.
Op de „weide” ziet de moeder haar gestorven lieveling terug, de man zijn vrouw, de zuster haar zuster en de broeder zijn broeder, en geliefden als tweelingzielen elkander en zij beleven daar hun geestelijk geluk. De weide helpt den stoffelijken mensch dragen, zij dient en zij geeft, zij schenkt kracht en levenslust aan het leven van God. God begreep, dat al Zijn kinderen zouden bezwijken, want het aardsche leven dient alléén om te ontwaken en om goed te maken wat eens misdaan werd.
In de vele levens, waarin de ziel leefde en bezoedelde, èn haatte èn vernietigde, komt „De Weide” haar te hulp. Maar vooral, in het leven waarin het leven op aarde een voortdurende kastijding is, geeft de weide aan de ziel kracht en weerstand, anders zou zij bezwijken.
Ik vroeg aan Dectar: „Is het bewustzijn in je, Dectar, dat je eens op de weide was?”
„In mij, beste Venry, ligt en leeft dat groote geluk, en ook Myra zal het weten.”
Wij zweefden steeds verder van de aarde weg. Wij zouden tevens in de ruimte kunnen blijven en ons om uit te rusten kunnen neerleggen op het donzige bed van energie en kracht, waardoor de ruimte ontstaan is. Ook konden wij naar andere landen gaan en indien wij het wilden, daar de menschen in hun doen en laten volgen, alles lag in ons bereik en voor ons open, omdat wij in het bezit waren van de vleugelen. Maar wij gingen verder en verder, zoodat de aarde voor onze oogen oploste en wij traden een andere wereld binnen. Daarin ligt de weide, tusschen hemel en aarde en zij heeft verbinding met beide werelden.